

Nr 379.

Av herrar **Olsson** i Staxäng och **Hansson** i Hönö, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 146, med förslag till lag om upphävande av 18 kap. 13 § 2 mom. strafflagen, m. m.

I proposition nr 146 till årets riksdag har Kungl. Maj:t dels föreslagit upphävande av 18 kap. 13 § 2 mom. strafflagen; dels ock begärt riksdagens yttrande över vid propositionen fogade förslag till förordning av handel med preventivmedel; samt förordning med vissa bestämmelser angående fosterfördrivande medel.

Som grund för nuvarande lagstiftning förelåg avsikten att avhålla vårt folk från att med användande av preventiva medel vidtaga en icke önskvärd och ur kristlig synpunkt förkastlig barnbegränsning. Genom den frestelse till sedeslöst liv, som preventivmedlen utgöra ej minst för ungdomen, ansågos de även vara i högsta grad fördärvbringande. Utan att vilja påstå att nuvarande förhållanden på detta område äro tillfredsställande, vilja vi dock framhålla att största orsaken till att gällande lagstiftning tyvärr allt mer och mer blivit ineffektiv är ju till största delen beroende på uraktlåtenheten att beivra överträdelser av densamma. Dock torde ingen kunna bestrida att lagen stävjat en stor del osund propaganda.

Kungl. Maj:ts förslag innebär att jämte upphävandet av 18 kap. 13 § 2 mom. strafflagen medelst en förordning genomföra en reglering av villkoren för preventivmedels tillhandahållande åt allmänheten.

Sveriges kristliga farmaceutförening har i sitt yttrande över såväl de sakkunnigas som befolkningskommissionens förslag, vilka Kungl. Maj:t lagt till grund för sitt till riksdagen framförda förslag, uttalat följande principiella och etiskt tungt vägande synpunkter:

Inställningen till frågan om preventivlagen vore givetvis i hög grad beroende av uppfattningen, huruvida bruket av preventivmedel överhuvud taget kunde anses berättigat eller icke. Det erkännande av det berättigade i bruket av preventiva medel, som befolkningskommissionen ville bibringa svenska folket, stode i strid mot kristen etik. Föreningen tillåte sig också framhålla, att det vore staten ovärdigt att, på samma gång som kyrkans tjänare och ungdomens fostrare undervisade om vad kristen moral innebure, propagera för undervisning om samt genom de halvstatliga apoteksinrättningarna tillhandahålla de medel, varigenom de yttre, påtagliga riskerna för överträdelse av denna moral eliminerades. Det hade väckt berättigad förvåning att kommissionen, som tillsatts för att föreslå åtgärder mot den sjunkande nativiteten, funne sig böra förordna åtgärder för än mera allmänt praktiserad födelsekontroll. Då orsak och verkan icke kunde skiljas, torde, alla motsatta påståenden till trots, följderna därav icke kunna bli någon annan än den hotande folkdödens påskyndande. Vad som anfördes om preventivmedlens obetydliga inflytande på folkminskningen förefölle icke vila på tillförlitlig grund.

Ett upphävande av nuvarande lagstiftning och genomförande av de åtgärder som Kungl. Maj:t i denna sak avser innebär enligt vår mening ett sådant legaliserande från samhällets sida av preventivmedels användning och tillhandahållande, att man icke, då man betraktar saken från kristlig synpunkt med avseende fäst å frågans betydelse för folkhälsans bevarande, kan medverka till ett sådant steg.

Vi få därför hemställa,

att det i Kungl. Maj:ts proposition nr 146 framförda förslaget till upphävandet av 18 kap. 13 § 2 mom. strafflagen måtte avslås, samt att vid ett sådant förhållande de av Kungl. Maj:t i sagda proposition framförda förordningarna icke måtte föranleda till något riksdagens yttrande.

Stockholm den 9 mars 1938.

Ernst V. Olsson.

Frans Hansson.